

[Ministeren for offentlige arbejder]

nansielt neutral. Alt det øvrige, der er sket, og som jeg straks skal komme ind på i mit svar til hr. Ole Henriksen, er administrativt bestemt og er administrativt at bestemme, men for at få denne finansielle neutralitet var det altså nødvendigt med lovgivning.

Dertil kom spørgsmålet om at ændre konkordatet. Jeg ved ikke, om jeg omtalte det i min indledning, da jeg talte om, at jeg ville ændre den bestående arbejdsdeling mellem P&T og telefonselskaberne, således som den har været gældende i 30 år og altså har haft en så sakrosankt betydning, at man ligefrem har kaldt den konkordatet. Den var det allerede for 10, ja, for 15 år siden nødvendigt at ændre, men man veg tilbage for det.

Hr. Ole Henriksen skal hellere anerkende, at vi ikke veg tilbage i denne omgang, men sagde: nu har udviklingen været sådan, at vi så groteske ting. Vi så P&T og et telefonselskab lægge sideløbende kabler på den samme strækning, og hver gjorde med henvisning til konkordatet – altså den gamle aftale fra midten af 1950'erne – krav på at være den, der måtte føre den trafik og kunne lægge den ledning. Det var selvfølgelig uøkonomisk og uhensigtsmæssigt.

Hr. Ole Henriksen spurgte om bedre økonomi. Det kan jeg sige ja til. Jeg tror, hr. Sønderby nævnte, at det også var bedre for forbrugerne, fordi de i fremtiden kun skulle henvende sig ét sted, hvor de før ofte måtte henvende sig to steder. Der er ikke tale om, at tele mere er den store luns kød inden for P&T; også P-siden giver i dag et meget smukt bidrag.

Folkeflytningerne, som hr. Ole Henriksen spurgte om, er ved at foregå nu, men de er altså besluttet af alle involverede parter, dem, jeg nævnte i starten. Hr. Ole Henriksen efterlyste en beskæftigelsesgaranti. Den kan jeg love ham er klar. Der er da ikke nogen, der her i denne proces bliver opfordret til at forlade P&T og komme over i et telefonselskab, som vil blive narret derved. Der er ingen, der mister en krone, og ikke én, der mister et minut eller en rettighed. Det er helt oplagt.

Hr. Helge Mortensen spurgte, om selskaberne svækkes. Nej, det gør de ikke. Konsekvenserne af omlægningen er også en rent praktisk, pragmatisk foranstaltning. Ministeren for offentlige arbejder er igennem lang tid blevet orienteret om forholdene inden for

televæsenet ad to kanaler, nemlig gennem ministeriets departement og gennem P&T, og det har ind imellem bragt ganske groteske situationer frem og lagt op til nogle interne småstridigheder – skal vi kalde dem sådan, lidt venligt – som ikke har været hensigtsmæssige.

Der er ikke noget andet ministerområde, der har det på den måde, at det bliver refereret ad to temmelig forskellige kanaler. Vi blev derfor enige om at samle det ét sted, og skulle det samles ét sted, var det mest logisk at lægge det til den administration, der foruden jurister og økonomer også har teknikere, som er vidende på disse felter. Derfor blev det gjort, som det blev, og det er en forenkling, men selskaberne svækkes ikke.

Hr. Helge Mortensen sagde, at staten har majoritet i bestyrelserne i de koncessionerede selskaber. Nej, det har staten ikke. Staten har aktiemajoritet, men ved indvælgelsen af et ret stort antal medarbejderrepræsentanter har statsrepræsentanterne ikke længere majoritet i bestyrelserne. Det er ind imellem en ganske besværlig situation, og den er blevet misforstået så langt, at et meget lovkyndigt medlem i en af bestyrelserne engang forsøgte at overbevise mig om, at telefonaktieselskaberne er at ligne ved alle mulige andre private aktieselskaber. Jeg måtte oplyse dér i bestyrelsen, og jeg kan oplyse her, at dette er en misforståelse af temmelig store dimensioner.

Staten er majoritetsaktionær, staten er koncessionsgiver, staten fastsætter taksterne, staten fastsætter udbyttet, staten har en tilbagekøbsret til fast kurs af de privatejede aktier, og ud over dette er der til ministeren – og det vil jo i sidste instans sige til folkettingen – henlagt en lang stribe af beføjelser lige fra ændring af navn, optagelse af lån, opførelse af bygninger – ja, ministeren kan sågar egenmægtigt fortolke tvivl om koncessionsteksten og kan idømme selskaberne dagbøder. Alt dette er naturligvis – og jeg var lige ved at sige heldigvis – helt utypisk for aktieselskaber i privat regie. Man skal bare huske, at regeringen, ministeren, altså ikke har denne beføjelse.

Hvad angår statens teleråd, som der er blevet spurgt om, kan jeg sige, at dette ikke skal være en overbygning på den indflydelse, som forbrugerne har gennem selskabernes repræsentantskaber. Disse repræsentantskaber beskæftiger sig nemlig ikke med de man-